Ἔτος 20ον — Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 14 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1907 — Ἀριθ. 899

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

Π. 426

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ
ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
27-ὁδὸς Πανεπιστημίου-27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς κ. κ. ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κ. ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.—Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά.—Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.
Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ὁ ἥλιος καὶ αἱ λευκαὶ νύμφαι.—Ὁ χορὸς τοῦ Ἀσύλου τῶν ἀνιάτων.—Ἀπὸ τὴν Στοκόλμην. Τὰ ἐμπορικά. Αἱ γεροντοκόραι.—Ἡ παράδοσις τῶν μενεξέδων.—Διὰ τὰ μικρὰ καὶ τὰς μητέρας. — Γυναικεῖοι συρμοὶ (ὑπὸ Παρισινῆς).—Ἀλληλογραφία.—Εἰδοποιήσεις. — Ἐπιφυλλίς: Ἡ ἐκδρομὴ (μετάφρ. Δος Εἰρήνης Νικολαΐδου).

Ο ΗΛΙΟΣ ΚΑΙ ΑΙ ΛΕΥΚΑΙ ΝΥΜΦΑΙ

Αἱ Ἀθῆναι εἶναι ἀπὸ τὰς ὀλίγας πόλεις, τὰς ὁποίας αἱ λευκαὶ νύμφαι τοῦ Βορρᾶ λησμονοῦν κατὰ τὴν ἐτησίαν εἰς τὸν κόσμον περιοδείαν των. Καὶ δι' αὐτό, ἂν καὶ στεγάζωνται ἀπὸ τὸν φωτεινότερον καὶ ὡραιότερον τοῦ κόσμου οὐρανόν, ἂν καὶ λούωνται μέσα εἰς τὴν πολυτέλειαν τῆς λευκῆς βροχῆς τοῦ ἡλίου, ὅμως κατὰ τοὺς δύω-τρεῖς μῆνας τοῦ χειμῶνος ὑστεροῦν εἰς τὸ κάλλος τῶν βορείων ἀδελφῶν των.

Ἐφέτος μάλιστα ὅπου ὁ οὐρανός μας ἔκρυπτε συχνὰ τὰ γαλανὰ κάλλη του ὀπίσω ἀπὸ ἄσχημα στακτερὰ σύννεφα, ὅπου βροχαὶ μακραὶ καὶ ἀτελείωτοι μετέβαλαν τὴν πόλιν εἰς ἕνα ἀηδὲς τέλμα, ὅπου ὁ ὁρίζων ἐσκοτείνιαζε καὶ αἱ μαλακαὶ γραμμαὶ τῶν βουνῶν, αἱ ὁποῖαι στεφανώνουν τὴν πόλιν ἐχάνοντο εἰς τὴν θαμβὴν ἀτμοσφαῖραν, αἱ Ἀθῆναι εἶχαν ἀπωλέσει πλέον ὅλην τὴν ποίησιν καὶ τὸ κάλλος των.

Ἔξαφνα προχθὲς ἕνα πρωὶ αἱ Ἀθῆναι ἐξημερώθησαν μέσα εἰς ἕνα πάλλευκον, ὡραῖον φόρεμα. Φόρεμα πολυτελές, κεντημένον μὲ τὰ πλέον παράδοξα ἀνάγλυφα ἀραβουργήματα, τὰ ὁποῖα ἔπλεκαν ἐπάνω εἰς τὴν ἄδολον λευκότητά του οἱ κρυσταλλένιοι κλάδοι τῶν δένδρων.

Γύρω, γύρω εἰς τὸν ὁρίζοντα, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀνακτήσει μέσα εἰς τὸ ἄπλετον αὐτὸ λευκὸν φῶς ὅλην τὴν διαύγειαν του, αἱ ἀπαλαὶ γραμμαὶ τῶν βουνῶν ἐστεφάνωναν τὴν λευκὴν πόλιν μὲ τὸ ὡραιότερον καὶ γραφικώτερον διάδημα τοῦ κόσμου. Αἱ Ἀθῆναι ἦσαν ἀγνώριστοι. Τὰς εἶχαν ἐξαιρετικῶς ἐφέτος ἐπισκεφθῇ αἱ λευκαὶ νύμφαι τοῦ Βορρᾶ. Μέσα εἰς τὰ κάνιστρά των ἔφεραν εἰς τὴν λησμονημένην πόλιν τῆς Παλλάδος τοὺς λευκοὺς αὐτοὺς θησαυρούς, ὅλους παρμένους ἀπὸ τὰ ἀνεξάντλητα τῶν πόλων ἀδαμαντωρυχεῖα. Καὶ εἰργάσθησαν αἱ λευκαὶ κόραι μὲ βίαν, ἀλλὰ καὶ μὲ μεθοδικότητα ὅλην ἐκείνην τὴν νύκτα, ἕως ὅτου νὰ κατορθώσουν τὸν νυμφικὸν στολισμὸν τῆς πόλεως. Ἔπρεπε νὰ σπεύσουν πολὺ πρὶν ἢ ὁ διώκτης των ἥλιος προλάβῃ ἀτελείωτον τὸ ἔργον των. Τὸ θαῦμα ἔγεινε τέλειον. Ὁ γέρων λευκοφόρος πατέρας των, ὁ Βορρᾶς, ἐτίναζε τὴν παγωμένην πνοήν του ἐπάνω εἰς τὴν λευκήν, τὴν ὡραίαν ἐργασίαν τῶν θυγατέρων καὶ ὅταν τὸ πρωὶ ὁ ἥλιος ἐπρόβαλλεν ὀκνηρός, ὑπναλέος, ὀπίσω ἀπὸ τὴν σχισμὴν ἑνὸς στακτεροῦ παραπετάσματος, ἔμεινεν ἐμβρόντητος πρὸ τοῦ λευκοῦ θεάματος.

Ποῖος λοιπὸν εἶχε τολμήσει νὰ ἀλλάξῃ τὸ ἔνδυμα τῆς εὐνοουμένης του πόλεως; Ποῖος ἀσεβὴς ἐτόλμησε νὰ ἀπλώσῃ τὴν λευκὴν αὐτὴν πολυτέλειαν ἐπάνω εἰς τὰς ράχεις τοῦ Ὑμηττοῦ καὶ τῆς Πεντέλης καὶ τῆς Πάρνηθος, εἰς τὰ βουνά του τὰ ἀγαπημένα, εἰς τὰ ὁποῖα αὐτὸς βασιλεύει ἀπόλυτος ἄρχων καὶ κύριος χειμῶνα καὶ καλοκαῖρι; Ποῖος ἄπλωσε τὸν πέπλον αὐτὸν τὸν διαμαντένιον εἰς τὰ ἱερὰ μάρμαρα τοῦ Παρθενῶνος, τὰ ὁποῖα αὐτὸς τόσους τώρα αἰῶνας στεφανώνει μὲ τὸ ἀδολώτερον χρυσάφι τῶν πολυτίμων τόξων του;

Εἰς ποῖον νὰ ἀναφερθῇ τώρα πλέον ὁ χρυσὸς τῆς Λητοῦς υἱός; Οἱ θεοὶ τοῦ Ὀλύμπου ἔχουν πρὸ πολλοῦ ἐγκαταλείψει τοὺς ἐρειπωθέντας ναούς των καὶ ὁ Ὄλυμπος αὐτὸς ἀκόμη

δὲν περιμένει πλέον τὰ ἰδικά του φιλήματα διὰ νὰ λευκοφορεθῇ καὶ αὐτὸς καὶ νὰ ἀκτινοβολῇ ὡς ἕνα φωτεινὸν μετέωρον κάτω ἀπὸ τὸν Ἑλληνικὸν οὐρανόν. Ἐκεῖ ὡς καὶ ἐδῶ αἱ νύμφαι τοῦ Βορρᾶ ἔχουν ἁπλώσει τὸ λευκόν, τὸ ἁγνόν, τὸ ἄδολον κράτος των.

Ὁ ἥλιος κρύπτει τὸ πεῖσμά του ὀπίσω ἀπὸ μίαν σκοτεινὴν νεφέλην. Καὶ ἀργότερα ἐπάνω εἰς τὰς λευκότητας τῶν βουνῶν ἀντανακλᾶ ἡ ἐρυθρότης μιᾶς δύσεως ἀγωνιώσης, μιᾶς δύσεως αἱματοκυλισμένης, πρὸ τῆς ὁποίας μάτην παλαΐουν οἱ ἄνεμοι νὰ ἁπλώσουν σκοτεινὰ σύννεφα.

Ἀλλὰ πρὶν νὰ περάσουν εἴκοσι τέσσαρες ὧραι ἀκόμη, ὁ ἥλιος θὰ ἐξέλθῃ νικητὴς ἀπὸ τὴν πάλην του αὐτὴν μὲ τὰς νύμφας τοῦ Βορρᾶ. Εἰς τὸ ἅρμα του ἔζευξε βιαστικὸς καὶ θυμωμένος τὰ λευκὰ καὶ πυρίπνοα ἀλογά του. Καὶ συνεκέντρωσεν ὅλον τὸ πῦρ καὶ ὅλας τὰς φλόγας του ἐπάνω εἰς τὸ ἅρμα αὐτό, τὸ ὁποῖον θὰ περιέλθῃ τὰ Ἀττικὰ βουνὰ καὶ θὰ λούσῃ τὴν πόλιν μὲ πλημμύραν χρυσῶν πυρίνων ἀκτίνων.

Τὰ λευκὰ ἀνάγλυφα ἀραβουργήματα ἔπεσαν πρῶτα εἰς τὴν ἄνισον αὐτὴν πάλην καὶ ἔπειτα τὸ λευκὸν φόρεμα θὰ κηλιδωθῇ, θὰ σχισθῇ, θὰ ἀποσυντεθῇ εἰς ἀγνώριστα ράκη.

Καὶ γύρω, γύρω, ἐπάνω εἰς τὰς ράχεις τοῦ Ὑμηττοῦ καὶ τῆς Πεντέλης καὶ τῆς Πάρνηθος τὸ διαμαντένιον διάδημα θὰ ἀνκλυθῇ, καὶ ἡ φύσις θὰ χάσῃ τὴν πρόσκαιρον, τὴν ἐφήμερον παρθενίαν καὶ ἀγνότητά της.

Καὶ ὁ ἥλιος τότε ὑπερήφανος καὶ πάλιν ἄρχων λούει τὴν πόλιν εἰς τὴν θαλπερὰν λευκότητα τῆς χρυσῆς βροχῆς του, τῆς τόσον εὐεργετικῆς.

Ο ΧΟΡΟΣ ΤΟΥ ΑΣΥΛΟΥ ΤΩΝ ΑΝΙΑΤΩΝ

Δὲν ὑπάρχει ὡραιότερος καὶ εὐεργετικώτερος χορὸς ἀπὸ τὸν τοῦ Ἀσύλου τῶν Ἀνιάτων. Ὅταν συλλογίζεται κανεὶς ὅτι ἀπὸ ὅλα τὰ εὐεργετικὰ ἱδρύματα τῆς Ἑλλάδος, τὸ Ἄσυλον εἶναι τὸ μόνον, τὸ ὁποῖον εὐεργετεῖ ἐξ ἴσου πάσχοντας καὶ ὑγιεῖς, ὅτι εἶναι τὸ μόνον, τὸ ὁποῖον ἐσκέφθη νὰ περισυλλέξῃ ὅλην τὴν ἀθλιότητα τῶν πληγῶν καὶ τῶν πόνων, ἡ ὁποία περιφέρεται εἰς τοὺς δρόμους, νὰ καθαρίσῃ τὴν πόλιν ἀπὸ τὸ ἀηδὲς καὶ ἀπάνθρωπον αὐτὸ θέαμα, νὰ ἀπαλλάξῃ τὴν κοινωνίαν μας ἀπὸ τὴν ἐντροπὴν αὐτὴν τῆς ἐπαιτούσης ἀθλιότητος, τότε αἰσθάνεται ποίας ὑποχρεώσεις ἔχει πρὸς τὸ ἵδρυμα τοῦτο.

Ἦτο ζήτημα δημοσίας πλέον εὐπρεπείας ἡ καθ' ἡμέραν πληθυνομένη περιφορὰ τῶν ἐπιληπτικῶν καὶ τῶν κωφῶν καὶ τῶν χωλῶν καὶ τῶν κωφαλάλων εἰς τοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν. Εἰς τοὺς περισσοτέρους ἀπὸ αὐτοὺς τὸ Ἄσυλον ἤνοιξεν εὐρείας τὰς πύλας του. Ἐὰν δὲν τοὺς περιέλαβεν ὅλους, τὸ λάθος βεβαίως δὲν εἶναι ἰδικόν του.

Ἐκ τοῦ μὴ ὄντος ἐδημιουργήθη, χωρὶς ἄλλα κεφάλαια ἀπὸ τὰ φιλάνθρωπα αἰσθήματα μερικῶν κυριῶν καὶ ἀπὸ τὸν φανατισμόν των νὰ ἐργασθοῦν, ὅπως περισυλλέξουν καὶ στεγάσουν ὅλους τοὺς δυστυχεῖς, εἰς τοὺς ὁποίους τὰ ἄλλα νοσοκομεῖα τῆς πόλεως ἀρνοῦνται νοσηλείαν καὶ κλίνην.

Εἰς διάστημα δὲ μόλις μιᾶς δεκαπενταετίας το Ἄσυλον κατώρθωσε νὰ στεγάσῃ περὶ τοὺς ἑβδομῆντα δυστυχεῖς, ἄνδρας, γυναῖκας καὶ παιδιά, νὰ ἀποκτήσῃ ἴδιον εὐρύχωρον οἴκημα, δυνάμενον νὰ περιλάβῃ καὶ διπλάσιον τούτου ἀριθμόν, νὰ καταστῇ τέλος πάντων ἵδρυμα, τιμῶν τὴν πρωτεύουσαν καὶ ἀνταποκρινόμενον εἰς μίαν μεγίστην καὶ ἐπείγουσαν φιλανθρωπικὴν ἀνάγκην.

Δυστυχῶς ὅλον αὐτὸ τὸ ὡραῖον ἔργον διατρέχει τὸν κίνδυνον νὰ καταρρεύσῃ, διότι δὲν ἔχει κεφάλαιον, τὸ εἰσόδημα τοῦ ὁποίου νὰ ἐξασφαλίζῃ τὴν συντήρησιν καὶ λειτουργίαν του. Οἱ ἑβδομῆντα τρόφιμοι του μὲ τὴν ἐξ εἴκοσι περίπου προσώπων ὑπηρεσίαν των ἠμποροῦν ἀπὸ τὴν μίαν ἡμέραν εἰς τὴν ἄλλην νὰ εὑρεθοῦν χωρὶς τροφήν, ἐὰν παύσῃ τὸ Συμβούλιον του καὶ ἰδίᾳ ἡ ἀκούραστος Πρόεδρος κ. Ἑλ. Νεγρεπόντη ἐνεργοῦσα δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ἐράνους, ζητοῦσα συνδρομάς, ἐπαιτοῦσα μικρὰς δωρεὰς καὶ κληροδοτήματα. Ὁ ἐτήσιος χορός, ὁ ὁποῖος δίδεται τὴν ἐρχομένην Παρασκευὴν εἰς τὸ Foyer τοῦ Βασιλικοῦ θεάτρου ἀντιπροσωπεύει τὴν συντήρησιν τοῦ Ἀσύλου τριῶν τεσσάρων μηνῶν, εἰς τὸ διάστημα τῶν ὁποίων πάλιν ἴσως ἀνοιχθοῦν νέα βαλάντια φιλανθρωπίας, ἴσως ἐξευρεθοῦν νέα μέσα ὑπάρξεως. Ἀλλ' ὁ χορὸς διὰ νὰ ἐπιτύχῃ δὲν χρειάζονται μόνον χορευταὶ καὶ χορεύτριαι ὡραῖαι, ἀλλ' οὔτε ἀρκεῖ ἡ αἴγλη τῆς Αὐλῆς, ἡ ὁποία τιμᾷ κατ' ἔτος αὐτόν, καὶ ἡ Ὑψηλὴ βασιλικὴ εὐμένεια καὶ προστασία, ἡ ὁποία ἐπεκτείνεται πάντοτε πρόθυμος εἰς τὴν ὡραίαν αὐτὴν κοσμικὴν συνάθροισιν.

Ἀπαιτεῖται γενναιότης τῶν πλουσίων, τῶν εὐπόρων, τῶν δυναμένων νὰ παράσχουν τὴν ὑλικὴν συνδρομήν των, ἔστω καὶ χωρὶς νὰ μεταβοῦν εἰς τὸν χορόν, ἔστω καὶ ἀπὸ μακράν, ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸν καὶ ἀπὸ τὰς ἐπαρχίας. Ἐκεῖνοι αἴφνης, οἱ ὁποῖοι πάσχουν καὶ καταδικάζονται νὰ ζοῦν μακρὰν τοῦ κόσμου, ἔχουν ὅμως τὰ μέσα νὰ ἀπολαμβάνουν πᾶσαν εὐτυχίαν καὶ πᾶσαν ἀνάπαυσιν πλησίον εἰς τὰς οἰκογενείας των, ἃς ἐνθυμηθοῦν τὰς ἡμέρας αὐτὰς εἰς τοὺς δυστυχεῖς τοῦ Ἀσύλου. Ἂς δώσουν κἄτι ἀπὸ τὸ περίσσευμά των καὶ εἰς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι οὐδένα ἄλλον ἔχουν νὰ φροντίσῃ δι' αὐτοὺς παρὰ τὸ πτωχὸν Ἄσυλον. Ἂς στείλουν εἰς τὴν Πρόεδρον κ. Ἑλένην Νεγρεπόντη τὸ βοήθημά των, πολὺ ἢ ὀλίγον ἀδιάφορον. Οἱ νέοι πάλιν καὶ αἱ νέαι, ὅσοι θέλουν νὰ διασκεδάσουν, ἃς μὴ παρακλείψουν τὴν εὐκαιρίαν αὐτήν. Ὁ χορὸς τοῦ Foyer τοῦ Βασιλικοῦ θεάτρου εἶναι ἀπὸ τοὺς ὡραιοτέρους καὶ ἐκλεκτοτέρους τῆς χειμερινῆς περιόδου, καὶ δὲν ἠμποροῦσε νὰ μὴν εἶναι, ἀφοῦ τὸν λαμπρύνει πλὴν τῆς νεότητος καὶ τοῦ κάλλους, καὶ ἡ εὐγενὴς ἰδέα τῆς ἀγάπης πρὸς τοὺς πάσχοντας.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΤΟΚΟΛΜΗΝ

ΙΣΤ'.

Εἴμεθα τώρα τόσας ἡμέρας εἰς τὴν Στοκόλμην καὶ δὲν κατωρθώσαμεν ἀκόμη νὰ τριγυρίσωμεν ὀλίγον εἰς τὰ μαγαζιά. Καὶ τὸ πρᾶγμα εἶναι πολὺ σοβαρόν, διότι τὴν κοσμικήν, οὕτως εἰπεῖν, φυσιογνωμίαν μιᾶς πόλεως τὴν δίδουν τὰ μαγαζιά της. Ἡμεῖς μὲ τὴν ἄμαξαν τῆς κ. Κλάρας

Σμὶθ ἐτρέξαμεν πάντοτε ἀπὸ τὸ ἓν ἕως τὸ ἄλλο τῆς πόλεως σημεῖον, χωρὶς νὰ σταματήσωμεν εἰς τὰ κέντρα, καὶ νὰ προσέξωμεν ἐν γένει εἰς τὴν ἐμπορικὴν κίνησιν καὶ τὴν κυκλοφορίαν τῶν κυριῶν εἰς τὰ εἴδη τῆς πολυτελείας καὶ τῆς κομψότητος.

Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ γίνῃ καὶ αὐτό. Τὰ μουσεῖα ἀνοίγουν εἰς τὰς δέκα. Λοιπὸν εἰς τὰς ἐννέα, ἡ ὥρα ἦτο πολὺ κατάλληλος δι' ἕνα γῦρον εἰς τὰ μαγαζιά. Ἐξεκινήσαμεν ἀπὸ τὸν δρόμον τῆς βασιλίσσης καὶ διηυθύνθημεν κατ' εὐθεῖαν εἰς τὸ μεγαλείτερον κατάστημα τῆς Στοκόλμης, ἓν εἶδος Παρισινοῦ Λούβρου. Ἀπ' ἔξω ἡ βιτρῖνές του δὲν ἔλεγαν καὶ πολλὰ πράγματα. Οὔτε κομψότης ἐξαιρετική, οὔτε κακλλισθησία. Τὸ μόνον εἶδος, τὸ ὁποῖον ἔκαμνεν ἐντύπωσιν, ἦσαν τὰ ταξειδιωτικά. Κομψά, εὔμορφα καὶ πρακτικὰ πολύ. Ἕνα κιβώτιον ἀνδρικὸν μὲ θῆκες διὰ ψηλὰ καὶ χαμηλὰ καπέλα, διὰ ὑποκάμισα κολλαρισμένα, δι' ἐσώρρουχα καὶ ἐνδύματα μοῦ ἔκαμεν ἰδιαιτέραν ἐντύπωσιν. Τέλειον εἰς τὸ εἶδός του, ἔχον ἰδιαιτέρας θέσεις διὰ κάθε πρᾶγμα, κἄτι σωτήριον ἐντελῶς διὰ ταξειδιώτην, ἐὰν ὑπηρετεῖται μόνος, ἢ διὰ ταξειδιώτιδα συνταξειδεύουσαν μὲ κύριον.

Ἡ τιμή του ἀπρόσιτος. Διακόσιες κορῶνες, δηλ. τρακόσιες περίπου δρ. Ἂν μᾶς ἐπερίσσευε τὸ ποσὸν αὐτὸ ἀπὸ τὸν προϋπολογισμόν μας, εὐχαρίστως θὰ τὰς ἔδιδα. Δυστυχῶς δὲν θὰ ἐλαμβάνομεν χρήματα πκρὰ εἰς τὸ Παρίσι καὶ μᾶς ἔμεναν ἀκόμη αἱ Βρυξέλλαι μὲ πολὺ περιωρισμένον προϋπολογισμόν. Ἠρκέσθην λοιπὸν εἰς τὸ νὰ θαυμάζω μόνον ὅλα αὐτὰ τὰ ὡραῖα πράγματα, τὰ ὁποῖα προδίδουν ἐν γένει τὰς ταξειδιωτικὰς συνηθείας τῶν Σουηδῶν. Φαίνεται ὅτι ἄνδρες καὶ γυναῖκες θεωροῦν τὰ ταξείδια ὡς τὴν μεγαλειτέραν ἀπόλαυσιν, ἀνεξαιρέτως δὲ ἄνδρες καὶ γυναῖκες ὑποβάλλονται εἰς κάθε θυσίαν, διὰ νὰ κατορθώσουν νὰ ταξειδεύσουν μίαν φορὰν τοὐλάχιστον τὸν χρόνον. Ἀφήσαμεν τὴς βιτρίνες διὰ νὰ εἰσέλθωμεν εἰς τὸ κατάστημα. Πωλήτριαι καὶ ἐδῶ γυναῖκες, ἀλλὰ καὶ ταμίαι κατὰ τὸ πλεῖστον γυναῖκες. Τίποτε ὅμως κοινὸν μεταξὺ τῆς Σουηδῆς πωλητρίας καὶ τῆς Παρισινῆς. Αὐτὴ ζῶσα μέσα εἰς τὴν πολυτέλειαν καὶ τὴν κομψότητα, ἀποκτᾶ καὶ ἡ ἰδία εἰς τὴν ἐνδυμασίαν, τοὺς τρόπους, καὶ τὸ ὕφος κἄτι τὸ κομψὸν καὶ χαριτωμένον· εἶναι κυρία, εἰς οἱανδήποτε τάξιν καὶ ἂν ἀνήκῃ, καὶ ἔχει τοὺς τρόπους ἁβροὺς καὶ θελκτικούς, καὶ ὅταν ἀκόμη εἶναι ἐξηντλημένη ἀπὸ κούρασιν.

Ἡ Σουηδὴ πωλήτρια εἶναι ἀκομψη, σπανίως νόστιμη καὶ ὑπερβολικὰ ὀλιγόλογος. Σχεδὸν ἀποκρουστική. Εἰς μερικὰ τμήματα ἠμποροῦσε νὰ ἐκλάβῃ τις τὰς πωλητρίας ὡς κοῦκλες ἄσχημες, κακοντυμένες. Αἱ τιμαὶ εἶναι ὡρισμέναι, ἐν γένει δὲ τόσον ἀκριβὰ ὅλα, ὥστε μεθ' ὅλην τὴν πρόθεσιν νὰ ἀγοράσωμεν κἄτι τοῦ τόπου, δὲν τὸ κατωρθώσαμεν. Ἡ μονὰς ἐκεῖ εἶναι ἡ κορώνα, ἡ ὁποία ἀντιστοιχεῖ πρὸς μιάμισι δραχμήν. Ἕνα πενῆντα τοῖς ἑκατὸν λοιπὸν ἐπὶ ὅλων τῶν πραγμάτων διαφορὰ εἶναι ἀρκετόν. Τὰ τελευταῖα εἴδη τοῦ συρμοῦ ἐκτίθενται, ἀλλὰ εἶναι τοποθετημένα μὲ τόσην ἀδεξιότητα, ὥστε δὲν κάμνουν καμμίαν ἐντύπωσιν.

Βεβαίως τὸ Παρίσι κυριαρχεῖ εἰς ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα, καὶ βεβαίως ἡ Παρισινὴ εἶναι ἡ ψυχὴ τοῦ Γαλλικοῦ ἐμπορίου. Ἐκεῖ πηγαίνετε μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ μὴ ἀγοράσετε τίποτε καὶ δίδετε καὶ τὸ τελευταῖόν σας λεπτόν. Ἐδῶ πηγαίνετε, ἀποφασισμένοι νὰ ἀγοράσετε καὶ ἐπιστρέφετε χωρὶς νὰ διαθέσετε οὔτε μίαν πεντάραν.

Δὲν ἔβλεπα τὴν ὥραν πότε νὰ φύγω ἀπὸ τὸ μαγαζὶ αὐτό. Ἦτο μεγάλο πολὺ μὲ ascenseurs καὶ σκάλες καὶ πατώματα πολλά, ἀλλὰ τόσον ἀντιπαθητικόν, ὥστε μετὰ ἓν τέταρτον ἐξηρχόμην κουρασμένη, νυσταγμένη καὶ ἀποροῦσα πῶς δὲν ἦτο μεσημέρι· τόσον πολλὴ καὶ ἀτελείωτη μοῦ εἶχε φανῆ ἡ ὥρα.

Σιγά, σιγά, ἐπεριπατήσαμεν ἕως τὸ Μουσεῖον. Ἠσθανόμην τέλος πάντων κάποιαν εὐχαρίστησιν, διότι ἠὖρα τὸ μαγαζὶ αὐτὸ τόσον ἀντιπαθητικόν. Ὑπῆρχεν ἐπὶ τέλους κἄτι ἐλλείπές, κἄτι ἀτελές, κἄτι διὰ τὸ ὁποῖον δὲν εἶχα πάλιν νὰ θαυμάζω καὶ νὰ ζηλεύω. Ἀλλὰ εἶχα νὰ σκέπτωμαι καὶ νὰ ἐξάγω συμπεράσματα, ὀλίγον περίεργα καὶ ὀλίγον ἴσως τολμηρά, ἀλλὰ βεβαίως ὄχι ἐσφαλμένα.

Πρῶτον συμπέρασμα εἶναι, ὅτι αἱ γυναῖκες τῶν βορείων χωρῶν δὲν ἐνδύονται καὶ καλλωπίζονται διὰ νὰ ἀρέσκουν, ἀλλ' οὔτε διὰ νὰ γείνουν θελκτικώτεραι. Δι' αὐτὰς ὑπάρχει μόνον κάλλος καὶ φιλαρέσκεια καὶ πλοῦτος πνευματικός. Καὶ δι' αὐτὸ τὸ ἐμπόριον τῆς πολυτελείας καὶ τῆς κομψότητος ἔρχεται ἐντελῶς εἰς τὴν δευτέραν γραμμήν.

Νομίζω μάλιστα ὅτι αἱ βόρειαι γυναῖκες θεωροῦν ἐξευτελιστικὸν διὰ τὴν ἀξιοπρέπειάν των τὸν καλλωπισμὸν τοῦ σώματος. Ὅταν μίαν ἡμέραν εἶπα εἰς τὴν δοκτορίναν μου, ὅτι, ἐὰν ἐφοροῦσε κορσέ, τὸ σῶμά της θὰ ἦτο ὀλιγώτερον πουλύσαρκον, αὐτὴ μοῦ ἀπήντησεν: Ἀγαπῶ τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν δύναμιν καὶ μόνον ἄνδρας σκεπτόμενος ὡς ἐγώ, θὰ ἠδύνατο νὰ μοῦ ἀρέσῃ. Οἱ τύραννοι ἀγαποῦν τὰς γυναῖκας, αἱ ὁποῖαι δουλεύουν τυφλὰ εἰς τοὺς ἀνοήτους συρμούς.

Ἡ ψυχολογία τῶν μαγαζιῶν, ἡ νέκρα ἡ ὁποία βασιλεύει εἰς αὐτά, ἡ περιφρόνησις τῶν πωλητριῶν δι' ὅ,τι συμβαίνει γύρω των, ὅλα αὐτὰ μὲ πείθουν ὅτι ἡ κ. Κλάρα Σμὶθ σκέπτεται ὡς αἱ περισσότεραι συμπολίτιδές της καὶ ὅτι ἡ κομψὴ καὶ χαριτωμένη κονσολίνα μας εἶναι ἀπὸ τὰς ὀλίγας κυρίας, αἱ ὁποῖαι σκέπτονται ἐκεῖ ἐπάνω ὡς ὅλαι ἡμεῖς αἱ γυναῖκες τοῦ ἄλλου κόσμου. Τὰ τρανσπαρὰν αἴφνης, τὰ κακλοκαιρινά, τὰ ὁποῖα ἦσαν τόσον τοῦ συρμοῦ παντοῦ, εἰς τὴν Σουηδίαν πολὺ ὀλίγον ἐφορέθησαν. Ἡ κ. Κλάρα Σμὶθ μοῦ ἐξήγησεν: Ὄχι μόνον τρανσπαράν, ἀλλ' οὔτε ντεκολτὲ φόρεμα ἔβαλα εἰς ὅλην μου τὴν ζωήν. Δὲν θὰ μοῦ ἤρεσε νὰ βασιλεύσω μίαν στιγμὴν μὲ τὸ κάλλος μου καὶ νὰ ἑλκύσω τὴν προσοχὴν τῶν ἀνδρῶν μὲ τὸν ἴδιον τρόπον, ὅπως τὸν ἑλκύῃ καὶ ἡ τελευταία γυναῖκα, ἡ ὁποία ἐξευτελίζει τὸ φῦλον μας. Δὲν φορῶ λαιμούς, ἐπρόσθεσε, διότι μὲ ἐνοχλοῦν, δὲν φορῶ στενὰ μανίκια, διότι μὲ ἐμποδίζουν εἰς τὴν ἐργασίαν μου, ἀγαπῶ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ σώματος, ὡς καὶ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ πνεύματος, καὶ ἐμμένω εἰς τὸν συρμὸν αὐτόν, τὸν ὁποῖον ἐγὼ ἐπενόησα καὶ τὸν ὁποῖον δὲν μετέβαλα τόσα ἔτη τώρα.

Ὁμολογῶ ὅτι τὴν ἐθαύμασα καὶ ὅτι θὰ μοῦ ἦτο ἀπολύτως ἀδύνατον νὰ τὴν μιμηθῶ. Τὸ φόρεμά της ἦτο ἐντελῶς

ἰδιόρρυθμον ἐν τῇ ἁπλότητί του καὶ ὅταν τὴν πρωτοείδαμεν εἰς τὰς Ἀθήνας ἐὰν δὲν ἐγελάσαμεν, ὅμως βεβαίως ἐμειδιάσαμεν. Φαίνεται ὅτι πλεῖσται γυναῖκες ἐκεῖ ἐπάνω σκέπτονται ὅπως ἡ Κλάρα Σμὶθ καὶ πλῆθος ἀνδρῶν ἀγαποῦν τὰς γυναῖκας αὐτὰς διὰ τὸν χαρακτῆρα, τὴν κρίσιν καὶ τὰς πολλὰς γνώσεις των.

Φαίνεται δὲ ὅτι αἱ γυναῖκες ἐκεῖ ἐπάνω, ὅσαι ἀνατρέφονται καὶ μεγαλόνουν μὲ τὰς ἰδέας αὐτὰς εἶναι πολὺ εὐτυχέστεραι ἀπὸ ἡμᾶς. Γίνονται θετικαί, δὲν ἀνατρέφονται μὲ ὄνειρα, δὲν φαντάζονται εὐτυχίας ἀνυπάρκτους, ἀλλ' οὔτε κτίζουν εἰς τὴν ἄραμον Ἰσπανικὰ παλάτια. Δι' αὐτάς, ὁ ἄνδρας, μὲ τὸν ὁποῖον θὰ συνδέσουν τὴν τύχην των, δὲν πρέπει νὰ εἶναι καλὸς ὡς τὸν φαντάζοντι, ἀλλὰ καλὸς ὡς τὸν ἀποδεικνύει ἡ ζωή του καὶ αἱ πράξεις του.

Λέγουν ὅτι ἡ κ. Ἴψεν, πρὶν ἀκόμη νὰ ἀποφασίσῃ τὸν γάμον της μὲ τὸν Ἴψεν, ὁ ὁποῖος τὴν ἠγάπα ἐπὶ ἔτη, τὸν ἐκάλεσεν εἰς τὸ σπῖτι τῆς μητρός της, δῆθεν διὰ μίαν ὑπόθεσιν. Ὁ νέος τότε ὑποψήφιος, ὁ ὁποῖος δὲν ἦτο ἀκόμη ἔνδοξος, μετέβη, εἰσήχθη εἰς τὴν αἴθουσαν, ὅπου δὲν ἤυρε κανένα. Ἐπερίμενε πέντε, δέκα, εἴκοσι λεπτά, ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἐφαίνετο. Ὁ νέος, ὁ ὁποῖος δὲν ἦτο καὶ πρότυπον ὑπομονῆς, ἐσηκώθη καὶ ἤρχισε νὰ περιπατῇ εἰς τὴν αἴθουσαν, ὅταν αἴφνης ἤκουσεν ἕνα γέλοιο νευρικὸ κάτω ἀπὸ τὸν καναπέ. Ἐξεπλάγη δὲ ὅταν εἶδε τὴν ἀγαπημένην του νὰ ἔβγῃ πεζότατα ἀπὸ τὴν κρύπτην της ἐκείνην. Ἤθελα νὰ πεισθῶ, τοῦ εἶπεν, ἀκόμη ἐξακολουθοῦσα νὰ γελᾷ, ἂν πράγματι χάνῃς εὔκολα τὴν ὑπομονήν, ὁπόταν καὶ ὁ γάμος μας θὰ ἐματαιώνετο.

Τοιαῦται δοκιμασίαι ἐπκναλαμβάνονται, φαίνεται, καὶ μεταξὺ μελλονύμφων, ὄχι τόσον ἐπιφανῶν, ὡς ὁ Νορβηγὸς σοφὸς καὶ ὅτι τὰ μικρὰ ἐλαττώματα, τὰ ὁποῖα ἐν τούτοις καταστρέφουν τὴν εὐτυχίαν, δὲν παραβλέπονται εὐκόλως, ὅταν πρόκειται μία κόρη νὰ ἀποφασίσῃ περὶ τοῦ μέλλοντός της ὁλοκλήρου.

Καλλίτερα μόνη, παρὰ κακὰ συντροφευμένη. Καὶ μόνη ἐκεῖ δὲν θὰ εἰπῇ παρηγκωνισμένη καὶ περιφρονημένη ὡς ἀλλοῦ. Μόνη, θὰ εἰπῇ κυρία ἐλευθέρα τοῦ ἐγώ της, μέλος τῆς κοινωνίας πολύτιμον, ζῶν ὄχι πλέον δι' ἑαυτὸ καὶ χάριν ἑαυτοῦ, ἀλλὰ χάριν τοῦ κοινοῦ καλοῦ καὶ τῆς πασχούσης ἀνθρωπότητος. Μόνη θὰ εἰπῇ μέλος δέκα τοὐλάχιστον ἑταιρειῶν καὶ λεσχῶν, εἰς τὰς ὁποίας ἔχει ἀσχολίας σοβαράς, χωρὶς δι' αὐτὸ. νὰ ἔχῃ καμμίαν σχέσιν καὶ ὁμοιότητα μὲ τὰς precieuses ridicules τοῦ Μολιέρου. Μόνη θὰ εἰπῇ τεχνίτρια δεξιά, ἢ μεταφράστρια, ἢ ἐπιστήμων, ἢ δημοσιογράφος, ἢ συγγραφεύς, ἢ ὑπάλληλος. Θὰ εἰπῇ ἄνθρωπος, κερδίζων τὴν ζωήν του μὲ τὸν ἱδρῶτα τοῦ προσώπου του, ἐντίμως, ἀξιοπρεπῶς, χωρὶς νὰ βαρύνῃ κανένα καὶ νὰ ἐνοχλῇ οὔτε ἀδελφούς, οὔτε γονεῖς, οὔτε συγγενεῖς. Θὰ εἰπῇ ἄνθρωπος τέλειος, ἄρτιος, καθόλου γελοῖος καὶ μωρός, ἀλλ' ἀντιμετωπίζων τὴν ζωὴν ἡρωϊκῶς καὶ ἐξερχόμενος ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον νικητής.

Ἡ Σουηδὴ γεροντοκόρη

Ἡ λέξις γεροντοκόρη δὲν ὑπάρχει, νομίζω, εἰς τὸ λεξιλόγιον τῆς νεωτέρας γυναικὸς τοῦ βορρᾶ. Αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν ἐνέχει μίαν ἀντίφασιν. Κόρη κοινῶς σημαίνει νέα καὶ αἱ γυναῖκες ἐπάνω ἐκεῖ δὲν εἶναι γραῖαι, ἀκόμη οὔτε εἰς τὰ ἑξῆντα. Ἡ ζωὴ τῶν ἀσκήσεων, τῆς ἐλευθερίας, τῆς νεότητος καὶ ἀκμῆς τοῦ πνεύματος σκορπίζουν καὶ εἰς τὴν ψυχὴν τόσον φῶς καὶ τόσην ζωήν, ὥστε αἱ γυναῖκες νὰ διατηροῦνται ἀκμαῖαι καὶ εἰς τὸ γῆρας ἀκόμη. Ὅ,τι λείπει ἀπὸ τὴν γεροντοκόρην τῶν ἰδικῶν μας τόπων, δηλ. ἡ κοινωνικὴ θέσις, αἱ μεγάλαι φιλίαι καὶ ἡ στοργή, δὲν λείπει ἀπὸ τὴν παρήλικα τοῦ Βορρᾶ. Κανονίζει τὴν ζωήν της, ὅπως θέλει, ἔχει σπῖτι ἰδικόν της, δέχεται τοὺς φίλους καὶ συγγενεῖς της, τακξειδεύει τὸν κόσμον, ἐργάζεται, ἐμπορεύεται, τέλος εἶναι ἄνθρωπος τέλειος, ἐλεύθερος καὶ ἀνεξάρτητος.

Αἱ γυναικεῖαι λέσχαι ἐκεῖ εἶναι συγχρόνως καὶ οἰκοτροφεῖα διὰ κυρίας, ἀπὸ τὰ ὁποῖα δὲν ἀποκλείονται καὶ οἱ ἄνδρες. Μία γυναῖκα, ἡ ὁποία δὲν ὑπανδρεύθη, εὑρίσκει ὅλας της τὰς ἀναπαύσεις εἰς τὰς λέσχας αὐτάς. Ζῇ μέσα εἰς μίαν κοσμικὴν καὶ πνευματικὴν κίνησιν, φυσικὰ τοῦ κύκλου της, πολὺ εὐχάριστον, κανονίζει τὰ ἔξοδά της ἀναλόγως μὲ τὴν περιουσίαν της, ἔχει ἰδίαν αἴθουσαν, ἐὰν θέλῃ, εἰς τὴν διάθεσίν της, πηγαίνει εἰς τὸ θέατρον τακτικὰ μὲ συντροφιὲς φιλικὲς ἢ καὶ μόνη, δειπνᾷ μετὰ τὸ θέατρον εἰς τὰ ἑστιατόρια τοῦ συρμοῦ, ἐὰν τῆς ἀρέσῃ, δίδει γεύματα εἰς τὴν λέσχην, ἂν τοῦτο τὴν εὐχαριστῇ, χωρὶς νὰ ἐξαρτᾶται οὔτε ἀπὸ ἀδελφούς, οὔτε ἀπὸ γαμβρούς, οὔτε ἀπὸ νύμφας, οὔτε ἀπὸ γέροντας γονεῖς, οἱ ὁποῖοι θέλουν νὰ ζοῦν ἥσυχα εἰς τὰς ἐπαρχίας των καὶ εἰς τὰ κτήματά των.

Ὅλους αὐτοὺς τοὺς προσκαλεῖ εἰς τὰς ὑποδοχάς της, ὅπως τὴν προσκαλοῦν καὶ ἐκεῖνοι εἴτε τὸ καλοκαῖρι εἰς τὰς ἐξοχάς των, εἴτε, ἐὰν μένουν εἰς τὴν ἰδίαν πόλιν, εἰς τὰς ἰδικάς των ἑορτάς. Τρώγουν, πίνουν, διασκεδάζουν ὅλοι μαζὶ καὶ ἔπειτα «Καλὴ νύκτα σας» καὶ ὁ καθένας πηγαίνει εἰς τὸ σπῖτί του. Καὶ τοῦτο δὲν γίνεται μόνον εἰς τὰς πλουσίας τάξεις. Ἡ ὑπάλληλος, ἡ διδασκάλισσα, ἡ τεχνῖτις, καὶ ἡ ἐργάτις ἀκόμη, ἔχει τὴν ἰδικήν της λέσχην καὶ τὸν ἰδικόν της κύκλον καὶ τὴν πολύτιμον, τὴν ἀνεκτίμητον ἐλευθερίαν της. Εἶναι πολὺ περισσότερον ἐλευθέρα καὶ πολὺ συχνὰ εὐτυχεστέρα ἀπὸ τὴν ὑπανδρευμένην γυναῖκα, ἡ ὁποία ὅπως δήποτε μὲ ὅλας καὶ πάλιν τὰς ἐλευθερίας, τὰς ὁποίας διατηρεῖ μετὰ τὸν γάμον της, ὅμως ἐξαρτᾶται καὶ ἀπὸ τὸν σύζυγον καὶ ἀπὸ τὰ παιδιὰ καὶ ἀπὸ τὴν εὐθύνην ἐν γένει τὴν ὁποίαν φέρει διὰ τὴν εὐτυχίαν τῆς οἰκογενείας της.

Ἄλλως τε ἡ ἀγαμία ἐπάνω ἐκεῖ δὲν ὑποθέτει οὔτε ἐλάττωμα καὶ δυστροπίας καὶ ἀδυναμίας, εἴτε φυσικάς, εἴτε ἠθικὰς τῆς γυναικός, ἀλλ' οὔτε κἂν πτωχείαν. Ἀφοῦ, ὡς εἶναι γνωστόν, διὰ τὸν γάμον δὲν ἀπαιτεῖται ἐκεῖ πλοῦτος καὶ προῖκες, ἀλλ' οὔτε ἐγκαταλείπεται κόρη, ἡ ὁποία ἔδωκε τὴν καρδιάν της, χάριν ἄλλης καλλιτέρας ἢ πλουσιωτέρας. Ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ οἱ ἀρραβῶνες διαλύονται σπανίως τοῦτο, καὶ κατὰ τὸ πλεῖστον, ἀπὸ μέρος της γυναικός, ἡ ὁποία ἔχει λόγους νὰ νομίσῃ ὅτι θὰ εἶναι εὐτυχεστέρα, ἐὰν μείνῃ ἄγαμος, παρὰ ἐὰν ὑπανδρευθῇ μὲ ἄνδρα, ὁ ὁποῖος εἶναι διαφορετικὸς ἀπὸ ὅ,τι τὸν εἶχε φαντασθῇ. Συμβαίνει δὲ συχνὰ νὰ μένουν στενοὶ φίλοι δι' ὅλην τὴν ζωήν των ὁ καθεὶς μὲ τὰς

ἀτελείας του ἀλλὰ καὶ μὲ τὰ ὄνειρά του.

Ἡ κ. Κλάρα Σμὶθ μοῦ μετέφρασε γαλλικὰ ἕνα ποίημα μιᾶς καλῆς Σουηδῆς ποιητρίας, τὸ ὁποῖον διερμηνεύει τὴν ψυχικὴν κατάστασιν τῆς κόρης, τῆς ἀπογοητευθείσης ἀπὸ τὸν ἔρωτα καὶ ἡ ὁποία, μετὰ τὴν διάψευσιν τῶν πεποιθήσεών της, ὡρισμένως ἀποφασίζει νὰ μὴν ὑπκνδρευθῇ.

Τὸ ποίημα ἐπιγράφεται :

Τὸ πᾶν ἢ τίποτε

Γιγάντειον, ἀνερχόμενον ὡς τὰ σύννεφα
Τὸ Παλάτι ὑψώνετο ἐπάνω εἰς τὸ βουνὸν
Μοῦ ἀνῆκε ! Τί χαρά ! ἀπὸ τοῦ ὕψους ἐκείνου
Ἔβλεπα τὸ ἄπειρον χωρὶς τέλος·
Ἐγὼ μόνη μου τὸ εἶχα κτίσει σύμφωνα μὲ τὰ ὄνειρά μου
Καὶ ἤμουν ὑπερήφανος δι' αὐτό, ὡς βασίλισσα !
Ἦτον ἕνα παλάτι ἐλευθερίας
Δημιούργημα νεότητος καὶ τόλμης,
Ἀλλ' ὁ οὐρανὸς ἔξαφνα ἐσκοτίνιασε
Καὶ μία ἀστραπὴ ἔσχισε τὰ σύννεφα
Καὶ τὸ θριαμβευτικὸν παλάτι, φεῦ ! ἐκρημνίσθη διὰ παντός.
Μάτην ζητῶ νὰ μακρυνθῶ ἀπὸ τὸν τόπον τῆς καταστροφῆς·
Μήπως ὀνειρεύομαι ! Ἐρείπια τῶν ὀνείρων μου,
Εἶσθε ἀκόμη ὡραῖα !
Εἶχα τολμήσῃ νὰ κτίσω ὑψηλότερα ἀπὸ ἄλλας
Ἠσθάνθην ἀγνώστους εὐτυχίας
Καὶ ἂν καὶ δὲν μοῦ μένουν παρὰ ἐρείπια
Ὅμως δὲν μετανοῶ . . .
Τὰ φύλλα ἀρχίζουν νὰ πέφτουν
Ὁ ἥλιος τοῦ φθινοπώρου εἶναι ὠχρὸς
Καὶ αἱ φωναὶ ψάλλουν εἰς τὸν ἄνεμον τοῦ βορρᾶ
Ὅτι ὁ χορὸς τοῦ καλοκαιριοῦ ἐτελείωσε :
Ἰδοὺ περίπου καὶ τὸ τραγουδάκι των :
Σύ, ἐὰν ἤθελες, ἠμποροῦσες
Νὰ μεταχειρισθῇς τὰ ὡραῖά σου ἐρείπια
Διὰ νὰ κτίσῃς ἕνα σπιτάκι
Καὶ ξεχνῶντας τὰ ἄφθαστα ὄνειρα
Νὰ ἑτοιμάσῃς ἄσυλον διὰ τὸ μέλλον.
Μόνη δὲν θὰ ἠμπορέσῃς
Νὰ παλαίσῃς μὲ τὰς τρικυμίας
Ἄφησε τὴν χλόην νὰ ἀνθίσῃ εἰς τὰ ἐρείπια
Καὶ ζήτησε τὴν ἡσυχίαν εἰς στέγην ταπεινήν.
Τὰ λόγια αὐτὰ γεμίζουν τὴν ψυχήν μου περιφρόνησιν
Αἱ ἀνησυχίαι αὐταὶ μὲ ταπεινώνουν
Ἂν ὁ χειμῶνας τύχῃ μακρὸς καὶ ψυχρὸς
Θὰ μένω πάντα ἐδῶ ριγῶσα
Οἱ πέτρες ποὺ ἐστερέωσαν κολῶνες
Δὲν εἶναι πελεκημένες διὰ καλύβες
Τῆς ἀγάπῃ ἔτσι, συντρίμματα ριγμένα κάτω
Διότι βρίσκω εἰς αὐτὰ τὰ ἀπομεινάρια
Μεγαλείου, τὸ ὁποῖον ἦτο ἰδικόν μου.

Η ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ ΤΩΝ ΜΕΝΕΞΕΔΩΝ

Εἰς πολὺ μακρυνοὺς καιροὺς οἱ Ἰνδοί, ἐξόριστοι τῆς Αἰγιαλείας, τῶν ὁποίων τὰ χρώματα φαίνονται ὡς νὰ ἐπλάσθησαν ἀπὸ λευκὴν σκόνιν τοῦ ἡλίου, μετὰ μακρὺ ταξείδιον ὑπὸ τὸν ἀστροστολισμένον οὐρανόν, ἦλθαν νὰ ζητήσουν ἄσυλον εἰς τὰς Ἰονίους νήσους. Ἡ γλυκύτης καὶ ἡ ἀγνότης τῶν ἠθῶν των ἀνθοῦσεν εἰς τὴν μυροβόλον αὐτὴν γωνίαν τοῦ κόσμου, ὑπὸ τὴν γαλανὴν σκιὰν τῆς ἐλαΐας καὶ παρὰ τὸ γλυκὺ τῆς θαλάσσης μουρμούρισμα. Αἱ Ἰνδαὶ παρθένοι, ἄγναι ὡς αἱ νύμφαι τῆς Ἀρτέμιδος, ἀλλ' ὄχι ἄγριαι ὡς ἐκεῖναι, περιέφεραν εἰς τὴν παραλίαν τὴν ὑπερηφάνειαν τοῦ θριαμβευτικοῦ κάλλους των.

Μὲ τὴν ἀλλαγὴν τοῦ κλίματος ἡ λευκότης τῶν σαρκῶν των ἀκτινοβολοῦσεν ὡς ἀσῆμι ἄδολον καὶ τὰ σκοτεινὰ μαλλιά των εἶχαν προσλάβει ἀνταυγείας χρυσὰς τοῦ Ἀρχιπελάγους. Τὰ μάτια των, προσηλωμένα πάντοτε εἰς τὸ ἀφρισμένον κῦμα εἶχαν πάρει τὸ χρῶμα γαλανῶν μενεξέδων, ὁμοίων μὲ τὰς δύσεις τοῦ ἡλίου ἐπάνω εἰς τὴν θάλασσαν. Ἡ πνοή των, γέννημα τῶν θερμῶν μύρων τῆς πατρίδος των, ἐσκόρπιζεν ὡς ἕνα μακρυνὸν ἄρωμα λιβανωτοῦ ἐπάνω εἰς τὰς εὐωδίας τῶν ρόδων.

Καὶ ἦσαν εἰς τὴν ἀθῶαν δόξαν τῶν ὡραίων κινήσεών των καὶ εἰς τὴν ἀγνότητα τῶν ὀνείρων των ἡ ὑπερηφάνεια τῆς φιλοξένου γῆς, ἡ ὁποία εἶχε σκιάσει τὸ κάλλος των ὑπὸ τοὺς ἀνθισμένους κλάδους τῶν αἰωνοβίων δένδρων της.

Καὶ ἀπὸ ὅλας τὰς Ἑλληνικὰς χώρας καὶ πρὸ πάντων ἀπὸ τὴν Ἀττικήν, ἑστίαν τῆς Τέχνης καὶ τῆς Σκέψεως καὶ δοξασμένην τῆς ποιήσεως μητέρα, ἔτρεχαν οἱ φιλόσοφοι καὶ οἱ μεγάλοι ἄνδρες διὰ νὰ θαυμάσουν τὰς ὡραίας καὶ ἀγνὰς νύμφας. Εἴτε οἱ περίεργοι ἤρχοντο ἀπὸ μακρυνὰς χώρας, εἴτε ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ, ὅπου ἡ διαφθορὰ εἶχεν ἤδη ὑψώσει τοὺς βωμούς της, οὐδεὶς εἶχε τολμήσει ποτὲ μὲ μίαν λέξιν ἀπρεπῆ νὰ ταράξῃ τὴν ὡραίαν αὐτὴν ἄνθησιν τῆς ἀθωότητος καὶ τῆς θαυμασίας πλαστικότητος.

Δυστυχῶς ἡ Ἀφροδίτη, βασίλισσα καὶ κυρίαρχος ἤδη τοῦ κόσμου, ἔμαθε τὴν ὕπαρξιν τῆς φυλῆς αὐτῆς, ἥτις κατεφρόνει τοὺς νόμους της. Ἔσπευσεν ἀμέσως εἰς τὸν Ὄλυμπον καὶ ἐζήτησε μεταξὺ τῶν θεῶν, ὅλων προθύμων νὰ τὴν ὑπηρετήσουν, ἐκεῖνον, ὅστις ἠδύνατο νὰ τὴν βοηθήσῃ εἰς τὴν ἐκδίκησίν της. Ἦτο ὁ Ποσειδῶν μὲ τὴν χρυσῆν τρίαιναν, εἰς τὸν ὁποῖον εἶχε παραδώσει τὴν ὡραιοτέραν καὶ ἀγριωτέραν τῶν Σειρήνων. Εἰς ἓν νεῦμα τῆς θεᾶς μία τρομερὰ καταιγὶς ἀπελύθη εἰς τὴν ἔνοχον νῆσον. Σύννεφα κυλίοντα τὸ πῦρ τοῦ οὐρανοῦ ἐσκέπαζαν τοὺς ὡραίους ἀνθισμένους ἀγρούς. Τὰ κύματα ἀγριευμένα ἐπλημμύρησαν τὴν γῆν, καὶ ὅταν ἡ ζωὴ ἐφυγαδεύθη ἀπὸ τὴν νῆσον, μειδίαμα ἱκανοποιήσεως ἤνθισεν εἰς τὰ χείλη τῆς τιμωροῦ θεᾶς, ἡ ὁποία διηυθύνθη εἰς τὸ ἄντρον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐθρήνει ὁ Πολύφημος.

Ἡ νῆσος ὅλη εἶχε μεταβληθῆ εἰς μίαν μεγάλην ἔρημον καὶ αἱ ὡραῖαι καὶ ὑπερήφανοι παρθένοι ἔζων μόνον εἰς τὴν ἐνθύμησιν τῶν φιλοσόφων καὶ τῶν μεγάλων ἀνδρῶν, οἱ ὁποῖοι εἶχαν ἔλθει νὰ τὰς θαυμάσουν εἰς τὴν δόξαν τοῦ κάλλους καὶ τῆς νεότητός των.

Τὸ συμβολικὸν κάλλος τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματός των εἶχε θαμβωθῆ πρὸ τῆς θαυμασίας εἰκόνος τῆς θριαμβευούσης Ἀφροδίτης. Ἐν τούτοις κἄτι ἐξ αὐτῶν εἶχε διαφύγει τὴν ἐκδικητικὴν ὀργήν της. Διότι τὴν πρώτην ἄνοιξιν, μετὰ τὴν καταστροφήν, εἰς τὴν ἐρημωμένην ἀκόμη γῆν τῆς νήσου, ἤνθισαν μικρὰ λουλουδάκια, τὰ ὁποῖα εἶχαν τὸ μυστηριῶδες χρῶμα τῶν ματιῶν των, λουλουδάκια εἰς τὰ ὁποῖα ἀναζοῦσε

τὸ ἰογάλανον βλέμμα των καὶ τὰ ὁποῖα ἐσκόρπιζαν γύρω των ἓν ἄρωμα λεπτὸν καὶ ἁγνόν, τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο ὡς νὰ ἐξέφυγεν ἀπὸ κανένα βωμὸν μυστηριώδους θεότητος. Οὔτε τὸ ἄρωμα, οὔτε τὸ μυστηριῶδες αὐτὸ κάλλος ἡ Ἀφροδίτη δὲν ἠδυνήθη νὰ τὰ ἐξαφανίσῃ.

Ἰδοὺ πῶς ἐγεννήθησαν οἱ μενεξέδες εἰς τὰς Ἰονίους νήσους, ὁπόθεν ἐσκορπίσθησαν εἰς τὴν οἰκουμένην. Καὶ πῶς ἀνθίζουν σήμερον κρυμμένοι δειλὰ μέσα εἰς ἄσχημα φυλλώματα, ἀπὸ φόβον μήπως ἡ ἐκδικητικὴ Ἀφροδίτη καταστρέψῃ τὸ χρῶμα των καὶ μολύνῃ τὸ ἄβρὸν καὶ ἁγνὸν ἄρωμά των.

(Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τοῦ Armand Silvestre)

ΔΙΑ ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΤΑΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

Εἰς τὰς πλέον λαϊκὰς συνοικίας τῶν Παρισίων, ἡ γυναικεία φιλανθρωπία ἵδρυσεν ἕνα ἀπὸ τὰ εὐεργετικώτερα αὐτῆς κέντρα· ἕνα εἶδος ξενοδοχείου, εἰς τὰ ὁποῖα ὅσαι μητέρες ἔχουν μικρὰ παιδιά, τὰ ὁποῖα τρέφουν, ἠμποροῦν νὰ πηγαίνουν νὰ τρώγουν δωρεάν.

Καὶ τὴν ὥραν ὅπου αἱ ἐργάτιδες ἐξέρχονται ἀπὸ τὰ ἐργοστάσια, πλῆθος μητέρων εἰσέρχονται εἰς τὰ ξενοδοχεῖα αὐτά, ὅπου τὰ πάντα, εἶνε δωρεάν. Ἂς εἰσέλθωμεν μαζῆ των εἰς ἓν ἀπὸ αὐτὰ διὰ νὰ θαυμάσωμεν τὸ ἵδρυμα αὐτό, εἰς τὸ ὁποῖον διὰ νὰ εὕρῃ ἄσυλον μιὰ μητέρα δὲν χρειάζεται τίποτε ἄλλο, παρὰ ν' ἀποδείξῃ ὅτι τὸ παιδί της ζῇ καὶ ὅτι τὸ τρέφει.

Καμμία ἐξέτασις εἰς τὸ σπίτι της, καμμία ἀναζήτησις δὲν γίνεται ἂν ἔχῃ τὰ μέσα νὰ ζήσῃ: τὸ παιδίον εἶνε παρὸν, ἡ μητέρα τὸ τρέφει πραγματικῶς, αὐτὸ ἀρκεῖ: εἶνε ἱερά.

Δὲν ἔχουν νὰ τῆς ζητήσουν τίποτε περισσότερον· μήπως ἡ μητέρα ἔχει ὄνομα; μιὰ μητέρα, εἶνε μητέρα, δὲν χρειάζεται περισσότερον διὰ νὰ ἔχῃ δικαιώματα εἰς τὴν ζωήν.

Ἀπὸ ποῦ ἔρχεται; Ποῦ πηγαίνει; Αὐτὸ εἶνε ἀδιάφορον. πεινᾷ, ἀρκεῖ.

Ὅταν διὰ πρώτην φορὰν κτυποῦν τὴν εὐεργετικὴν αὐτὴν πόρταν αἱ γυναῖκες, δὲν τολμοῦν νὰ πιστεύσουν ὅτι θὰ εὕρουν, χωρὶς νὰ πληρώσουν τίποτε, θέσιν ν' ἀναπαυθοῦν καὶ φαγητὸν νὰ φάγουν. Διστάζουν, διότι φοβοῦνται ὅτι θὰ τοὺς ζητηθῇ τ' ὄνομα των, καὶ αἱ σχετικαὶ λεπτομέρειαι τῆς δυστυχίας, ὅτι θ' ἀκούσουν συμβουλὰς αἱ ὁποῖαι θὰ ταῖς κάμουν περισσότερον κακὸν, παρὰ ὅ,τι καλὸν θὰ τοὺς κάμῃ τὸ δεῖπνον, τὸ ὁποῖον θὰ φάγουν μὲ τόσην ἀπελπισίαν εἰς τὴν ψυχὴν, καὶ φεύγουν χωρὶς νὰ κτυπήσουν τὴν εὐεργετικὴν πόρταν, ὠχραί, ἀπηλπισμέναι, μὲ τὰ μικρὰ τρέμοντα εἰς τοὺς βραχίονάς των.

Διότι δὲν γνωρίζουν ὅτι ἐκεῖ εὑρίσκονται εἰς τὸ σπίτι των καὶ ὅτι κανεὶς δὲν θὰ τοὺς ἀναγκάσῃ νὰ εἴπουν τίποτε, καὶ ὅτι δύνανται, ἐὰν τὸ ἐπιθυμοῦν, νὰ μὴν εἴπουν οὔτε τὸ ὄνομά των καὶ νὰ μείνουν πάντοτε ἄγνωστοι. Καὶ αὐτὸ εἶνε ἴσως τὸ ὡραιότερον μέρος τοῦ θαυμάσιου αὐτοῦ ἔργου. Τὸ νὰ κάμνῃ κανεὶς τὸ καλὸν εἶνε ὡραῖον πρᾶγμα. Νὰ τὸ κάμνῃ ὅμως, σεβόμενος τὸν δεχόμενον τὴν εὐεργεσίαν, εἶνε θαυμάσιον, πλησιάζει σχεδὸν εἰς τὴν θείαν εὐσπλαχνίαν.

Ἰδοὺ καὶ ἄλλο θαυμάσιον· αἱ ἱδρύτριαι ἐσκέφθησαν ὅτι δὲν θὰ ἦτο ἀρκετὸν νὰ δώσουν τροφὴν ἅπαξ εἰς μίαν μητέρα· δι' αὐτὸ δύνανται ὅλαι νὰ ἔρχωνται καθ' ἑκάστην μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι θὰ εὕρουν τὴν θέσιν τους νὰ τὰς περιμένῃ ἐν ὅσῳ τὸ μικρὸν θηλάζει. Καὶ ὑπάρχουν πολλαὶ αἱ ὁποῖαι ἔτος ὁλόκληρον ἔρχονται τακτικά. Ἄλλαι αἱ ὁποῖαι εἰσῆλθον ἐκεῖ τυχαίως, καὶ αἱ ὁποῖαι ἔγειναν μητέρες χωρὶς νὰ ἔχουν προπαρασκευασθῆ ἐκεῖ διδάσκονται ἀπὸ τὰς ἄλλας πῶς νὰ περιποιοῦνται τὰ μικρά των καὶ ὅταν ὁ φόβος παύσῃ νὰ τὰς κυριεύῃ, ἡ ἐλπὶς γεννᾶται πάλιν εἰς τὴν ψυχήν των.

Ἀλλ' ὑπάρχει ἀκόμη κάτι εὐεργετικώτερον· ἀφοῦ ἐπί τινα καιρὸν ἔλθουν μὲ τὸ μικρὸν καὶ βεβαιωθοῦν ὅτι εἶνε δυστυχεῖς μητέρες, τότε δύνανται νὰ ἔρχωνται μόναι καὶ νὰ μὴν ἐκθέτουν τὰ δυστυχῆ μικρὰ εἰς τὸ κρύο ἢ τὴν ὑπερβολικὴν ζέστη.

Δὲν θὰ ἐδίδαμεν ἀκριβῆ εἰκόνα τοῦ θαυμασίου αὐτοῦ ἔργου ἂν δὲν ἀναφέρωμεν μερικοὺς ἀριθμούς. Πρὸ ἑνὸς ἔτους τὰ ξενοδοχεῖα αὐτὰ, ἑπτὰ τὸν ἀριθμόν, εὑρισκόμενα εἰς τὰς πτωχοτέρας συνοικίας τῶν Παρισίων, συντηρούμενα ἀπὸ τὴν γενναιοδωρίαν τῶν φιλανθρώπων, ἔδωκαν τὸν ἀπίστευτον ἀριθμὸν τριακονταεπτὰ χιλιάδων γευμάτων.

Ἡ ἰδέα τοῦ ἔργου αὐτοῦ ἀνήκει εἰς τὴν κυρίαν Henry Goullet, τὴν μεγάλην αὐτὴν φιλάνθρωπον, ἡ ὁποία εἶχε τὴν εὐτυχίαν νὰ φθάσῃ σχεδὸν εἰς τὴν πραγματοποίησιν τοῦ ὀνείρου της καὶ νὰ εὐεργετῇ τόσας ἀθώας ὑπάρξεις καὶ τόσας δυστυχεῖς μητέρας.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

Η ΕΚΔΡΟΜΗ

Ὀλίγον πρὸ τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου ἡ Θηρεσία ἐκάθητο, μὲ τὴν ψυχὴν πολὺ λυπημένην, εἰς τὴν ἄκραν τοῦ κήπου καὶ ἔβλεπε τοὺς ἄλλους νὰ παίζουν καὶ νὰ γελοῦν· ἀπὸ μακρὰν ἐφαίνοντο τὰ ἀνοικτοῦ χρώματος φορέματά τους, ὡς ἀπέραντα λευκὰ ἄνθη κάτω ἀπὸ τὸν κατακόκκινον οὐρανόν, τὸν φοβερὸν καὶ θαυμαστὸν συγχρόνως. Καὶ διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὴν ζωήν της ἡ Θηρεσία ἠσθάνθη ὅτι ἀπεστρέφετο τὴν ἀδελφήν της, τὴν λάμπουσαν ἐκείνην Simon, τῆς ὁποίας τὴν διαρκῆ νίκην εἶχε δεχθῆ μὲ ἀγάπην καὶ ἀγαθότητα, εἶχε ζήσει πλησίον τῆς Simon καθὼς ἕνα μικρὸν ἄνθος ἑνὸς θάμνου πλησίον ἑνὸς δυνατοῦ δένδρου. Οὐδέποτε ἠσθάνθη τὸ αἴσθημα τῆς ζήλειας, οὔτε τῆς ἀνυπομονησίας διὰ τὴν ἀδελφήν της.

Ἐσκέπτετο ὅτι μίαν ἡμέραν θὰ ἠγάπα καὶ αὐτὴ καὶ ἦτο βέβαια ὅτι τότε ἡ Simon δὲν θὰ ἐπεθύμει νὰ καταστρέψῃ τὴν εὐτυχίαν της.

Καὶ ἰδοὺ ὅτι ἡ ὥρα ἔφθασεν· ἡ Θηρεσία εἶχε ἀγαπήσει τὸν Ἰουλιανὸν Βάρεν βραδέως ὅπως αὐξάνουν τὰ φύλλα τῶν δένδρων, Τὸν εἶχε γνωρίσει παιδίον, καὶ ἀπὸ τότε ἀγαποῦσε τὴν γλυκύτητά του, τὴν μετριοφροσύνην του, τὴν σιωπήν του. Ἔπειτα εἶχε ἐξαφανισθῆ, καὶ ἐνεφανίσθη πάλιν κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ καλοκαιριοῦ αὐτοῦ. Τότε ἠσθάνετο καθ' ἑκάστην, ὅτι ὁ νέος αὐτὸς τὴν ἐτραβοῦσε περισσότερον, μὲ τὴν γλυκεῖαν ὁμιλίαν του, μὲ τὸν ἥσυχον χαρακτῆρα του, μὲ τὰ λίγα λόγια του. Καὶ ἐκεῖνος ἐφαίνετο ὅτι προτιμοῦσε τὴν Θηρεσίαν. Χωρὶς νὰ γνωρίζῃ ἀκόμη ἡ νέα ὅτι τὸν ἀγαποῦσε, κατελαμβάνετο ἀπὸ ὀνειροπολήσεις γλυκείας, αἱ ὁποῖαι τὴν ἔφερον εἰς ἄλλους κόσμους εὐτυχίας καὶ χαρᾶς.

Ἀλλ' ἡ Simon ἤρχισε ν' ἀνυπομονῇ μὲ τὸν νέον αὐτὸν, ὁ ὁποῖος δὲν ἔδειχνε καμμίαν ταραχὴν πλησίον της, καὶ ἤθελε νὰ παίξῃ, νὰ τὸν κάμῃ νὰ τὴν ἀγαπήσῃ καὶ νὰ ὑποφέρῃ ὅπως οἱ ἄλλοι, καὶ ἔπειτα νὰ τὸν ἐγκαταλείπῃ, νὰ τὸν ἀπογοητεύσῃ μὲ τὸ περιφρονητικὸν γέλοιο της. Τότε ἡ Θηρεσία ἐννόησε ὅτι ἀγαποῦσε.

Δὲν ἐτόλμησε νὰ τὸ εἴπῃ· ἐδοκίμασε μόνον νὰ κάμῃ νὰ τὸ ἐννοήσῃ ἡ Simon, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐπιτύχῃ.

Ἡ ὡραία κόρη ἦτο ὅλη ἀφιερωμένη εἰς τὸ ἔργον της· ἐστεφανωμένη τὸν Γουλιέλμον, ἐγύριζε ὁλόγυρα του μὲ τὰς ὡραίας κινήσεις της καὶ τὴν γλυκεῖαν φωνήν της, τοῦ ἔκαμνε ὅπως καὶ εἰς ὅλους τοὺς ἄλλους σιωπηλὰς ὑποσχέσεις, τὰς ὁποίας ὡς πάντοτε δὲν ἐκρατοῦσε ποτέ.....

***

Καὶ τὴν μελαγχολικὴν ἐκείνην ὥραν τῆς δύσεως ἔβλεπε ἡ Θηρεσία μὲ πόνον τὰς διαφόρους ἐρωτοτροπίας τῆς ἀδελφῆς της, καὶ ἠσθάνετο κάποιαν ἐσωτερικὴν ἐπανάστασιν. Ἀλλὰ τί νὰ κάμῃ; Ἦτο τόσον βεβαία ὅτι ἦτο νικημένη, ὅσον τὸ περιστεράκι ὅταν βλέπῃ ἐμπρός του τὸν κόρακα,—θὰ ἔβλεπε ἀκόμη μίαν φορὰν θριαμβεύουσαν τὴν Simon, θὰ ἔβλεπε λυπημένον καὶ νικημένον ν' ἀπομακρύνεται τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον, διὰ τὸν ὁποῖον ἐκείνη ἠσθάνετο τόσην ἀγάπην. Ἐνῷ ἔκαμνε τὰς σκέψεις αὐτάς, παρετήρησε αἴφνης ὅτι τὸ παιχνίδι ἔπαυσε, καὶ ὅλαι αἱ νέαι ἐμαζεύθησαν μαζῆ, καὶ ἤρχισαν νὰ ὁμιλοῦν μὲ σιγανὴν φωνήν. Ἡ Θηρεσία προηγήθη ὅτι ἐσχεδίαζον κάτι τὸ ὁποῖον θὰ ἐγίνετο αἰτία νὰ ὑποφέρῃ ἐκείνη. Ἡ ἐντύπωσις αὕτη ἔγεινε χειροτέρα ὅταν εἶδε τὴν Simon νὰ προχωρῇ, χωρισθεῖσα ἀπὸ τὰς συντρόφους της, μὲ τὰ πανοῦργα πράσινα μάτια της λάμποντα ὅπως τῆς γάτας.

Ἐφώναζε ὁμιλοῦσε ἐκ μέρους τῶν συντρόφων της.

— Θὰ κάμωμεν μίαν ἐκδρομὴν μὲ ποδήλατα ἕως τὸν πλησίον λόφον, καὶ προσέθεσε ἀκόμη.—Αἱ νέαι θὰ προπορευθοῦν τριακόσια μέτρα, καὶ εἰς ἐκεῖνον ὅπου θὰ φθάσῃ πρῶτος κάθε νέα θὰ τοῦ δώσῃ ἕνα τριαντάφυλλο...

— Μαζὴ μὲ ἕνα φίλημα! εἶπε ὁ Μάρκος Léstaud, μετὰ θάρρους.

— Ἔστω! ἀπεκρίθη ἡ Simon γελῶσα θορυβωδῶς, ἕνα φίλημα εἰς τὸ μέτωπον!

Ἡ Θηρεσία ἤκουε μελαγχολική. Εἶχε δεῖ τὸ προκλητικὸν βλέμμα τὸ ὁποῖον εἶχε ρίψει ἡ Simon πρὸς τὸν Γουλιέλμον, καὶ ἠσθάνθη μεγάλην ἀπογοήτευσιν καὶ τὴν ἐπιθυμίαν νὰ φύγῃ ὁλομόναχη, πέραν τοῦ λόφου· Ἐν τούτοις ἐδέχθη καὶ ἐκείνη ἕνα ποδήλατον ὅπως καὶ αἱ ἄλλαι, καὶ πλέον γρήγορα ἀπὸ τὰς συντρόφους της ἔφυγε πρώτη. Ἔφυγε πρὸς τὴν μεγάλην δενδροστοιχίαν τοῦ κήπου, ἐνῷ αἱ ἄλλαι ἠκολούθησαν τὸν ἀνοικτὸν δρόμον.

Εἰς τὴν ζάλην τῆς ταχύτητος καὶ τῆς λύπης της, εἰσῆλθε εἰς τὸ δάσος. Τὸ ἔνστικτον μόνον ὁδηγοῦσε τὴν πορείαν της. Ὅταν πλέον εὑρίσκετο ἐκτὸς τοῦ ὡρισμένου δρόμου, ἐνόμισε ὅτι ἤκουε ἀπὸ πίσω της τὸν ἦχον ἑνὸς κουδουνιοῦ. Κατ' ἀρχὰς δὲν ἔδωκε προσοχὴν καμμίαν. Ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ ἦχος ἐξηκολούθει ν' ἀκούεται κατὰ διαστήματα, ἔρριξε ἕνα βλέμμα πρὸς τὰ ὀπίσω.

Ἄλλη ἠδύνατο ν' ἀπατηθῇ,—ἀλλ' ἐκείνη, ἂν καὶ ἡ ὥρα ἦτο προχωρημένη, ἠδυνήθη ν' ἀναγνωρίσῃ τὸν Γουλιέλμον. Ἠσθάνθη μίαν μελαγχολικὴν εὐχαρίστησιν.: «Ἠπατήθη!» ἐσκέφθη. Πρᾶγμα δυνατώτατον, διότι εἶχε σχεδὸν τὸ αὐτὸ ἀνάστημα μὲ τὴν Simon καὶ ἐφορεῦσε ἕνα φόρεμα τὸ ὁποῖον ὡμοίαζε πολὺ μὲ τὸ ἰδικόν της.

Κατ' ἀρχὰς ἐσκέφθη νὰ σταματήσῃ, νὰ κάμῃ μόνη της τὸν νέον νὰ ἐννοήσῃ τὴν ἀπάτην του, ἀλλὰ δὲν εἶχε τὴν δύναμιν.

Ἐδέχθη τὴν ἀπάτην καὶ ἐφανταζέτο ὅτι πραγματικῶς τὴν ἀκολουθοῦσε αὐτὴν διὰ νὰ λάβῃ τὸ τριαντάφυλλον ἀπὸ τὸ στῆθός της καὶ τὸ φίλημα εἰς τὸ μέτωπον. Καὶ φεύγουσα ὅσον ἠδύνατο γρηγορότερα, ἐπιθυμοῦσε νὰ παρατείνῃ τὸ ὡραῖον ὄνειρον.

Μέσα εἰς τὴν μυρισμένην ἀτμοσφαίραν τοῦ δάσους, περιτριγυρισμένη ἀπὸ τὸ καταπράσινον βασίλειον ἔμεινε μεθυσμένη ἀπὸ εὐτυχίαν, καὶ ἔζησε στιγμὰς ὑπερτάτης γλυκύτητος, αἰσθανομένη ὅτι ἀγαπᾶται. Τὴν ἐκδρομὴν αὐτὴν τὴν ἐφαντάζετο ἐκδρομὴν πρὸς τὴν εὐτυχίαν.

Ἡ Θηρεσία ἤθελε νὰ μὴν σταματήσῃ διόλου. Καὶ ἔφευγεν ὡς τρελλὴ πρὸς τὴν κόκκινην λάμψιν, τὴν ὁποίαν ἔβλεπε εἰς τὸ ἄκρον τοῦ δρόμου, ἔτρεχε πρὸς τὸ πρῶτον ἄστρον ὅπου ἐφαίνετο εἰς τὸν οὐρανόν, πρὸς τὸ αὐξάνον σκότος, ὅπως ἕνα δυνατὸν ρεῦμα νεροῦ,—ἔφευγε ἐκτὸς τῆς ζωῆς, ἐκτὸς τῶν περιστοιχούντων αὐτήν, πρὸς τὸν κῆπον τῶν Ἑσπερίδων, πρὸς τὴν ἄφθαστην χώραν τῆς Ἀγάπης...

Ἐνίοτε ἄκουγε τὸ μικρὸ κουδουνάκι καὶ ἔπαλλε δυνατὰ ἡ καρδιά της, ἄλλοτε πάλιν τὴν περιτριγύριζε ἀπόλυτος σιωπὴ πλήρης μυστηρίου.

***

Τέλος ἤρχισε νὰ σκέπτεται. Ἀπεφάσισε νὰ τελειώσῃ τὸ ὄνειρον καὶ ἐσταμάτησε.

Καὶ τὴν ὥραν ὅπου αἱ πρῶται ἀκτῖνες τῆς σελήνης περνοῦσαν ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ φύλλα τῶν δένδρων τοῦ δάσους, τὴν ἔφθασε τέλος ὁ Γουλιέλμος.

Τότε σιγὰ προσπαθοῦσα νὰ γελάσῃ τοῦ εἶπε:

— Καλὰ τὴν ἐπάθατε.....

Ἀλλ' ἐκεῖνος σοβαρός, κυττάζων μὲ ἄπειρον γλυκύτητα τὸ ὠχρὸν πρόσωπόν της, ἀπεκρίθη μὲ βαθειὰ ἀγάπη.

— Δικαίως ἐκέρδισα τὸ ἄνθος!

Καὶ ἐνῷ ἐκείνη τὸν ἔβλεπε τρέμουσα, νομίζουσα ὅτι τὸ ὄνειρον ἐξακολουθεῖ. Ὁ Γουλιέλμος ἐξεκάρφωσε μὲ λεπτότητα ἀπὸ τὸ στῆθός της τὸ τριαντάφυλλον καὶ τὸ ἔφερε εἰς τὰ χείλη του. Τὸν ἐκύτταζεν ἀμφιβάλλουσα ἀκόμη καὶ φοβουμένη τὴν ἀπατηλὴν τύχην.

— Λοιπὸν ἐμένα ἀκολουθοῦσατε, εἶπε μὲ φωνὴν μόλις ἀκουομένην;

Τὴν ἐκύτταξε περιπαθῶς καὶ ἐνῷ ἐκείνη ἐλιποθυμοῦσε ἀπὸ χαρὰν καὶ ἀγάπην, ἐψιθύρισε:

— Ἀκολουθοῦσα τὴν εὐτυχίαν!

(J. H. Rosny)

ΝΕΟΙ ΣΥΡΜΟΙ

Τὰ φορέματα διὰ γεύματα εἶνε κατὰ προτίμησιν ἀπὸ βελοῦδο, ἢ μαῦρο ἢ χρωματιστό, ἀπὸ βελοῦδο στακτὶ εἰς ὅλους τοὺς τόνους, ἀπὸ τὸν πλέον ἀνοικτόν, τὸν σχεδὸν ἄσπρον, ἕως τὸν μολυβί, βελοῦδο χρῶμα φράουλα λυομένη, τὸ ὁποῖον εἶνε θαυμασία τουαλέττα ὅταν εἶνε γαρνιρισμένη μὲ γοῦνα καφὲ σκοῦρα.

Συνειθίζονται ἐπίσης πάρα πολὺ γαρνιτοῦρες ἀσημένιες, γαλόνια, ἄνθη· ἀλλ' εἶνε ἕνα εἶδος γαρνιρίσματος τὸ ὁποῖον ἔχει ἀνάγκην μεγάλου γούστου, διότι ἄλλως ἔχει κάτι τι τὸ κοινὸν καὶ χυδαῖον. Βεβαίως προτιμότεραι εἶνε αἱ ἀληθιναὶ ταντέλλες τοῦ Μιλάνου ἢ τῆς Βενετίας, αἱ ὁποῖαι δίδουν πάντοτε εἰς τὸ φόρεμα βαρύτητα.

Τὸ φόρεμα demi-Empire, τὸ ὁποῖον ἦτο τόσον τῆς μόδας, φαίνεται ὅτι λαμβάνει κάποιον μετασχηματισμὸν πάλιν καὶ ἀρχίζει νὰ χάνῃ τὸν ἀληθινὸν χαρακτῆρα του, διότι ἡ μέση φαίνεται ὅτι τείνει νὰ μακρύνῃ πάλιν πρὸς τὰ ἐμπρὸς καὶ νὰ σηκώνεται ἀκόμη περισσότερον εἰς τὰ ὀπίσω τόσον, ὥστε μεταξὺ τοῦ ντεκολτὲ καὶ τῆς μέσης νὰ μὴν μένῃ περισσότερον διάστημα ἀπὸ τέσσαρα δάκτυλα. Ἡ φοῦστα σχηματίζει πίσω μίαν μεγάλην πιέτα, ἡ ὁποία πιάνεται εἰς τὸ φόρεμα ἢ μὲ μία φιούμπα ἢ μ' ἕνα φιόγκο. Τὸ εἶδος αὐτὸ πλησιάζει πρὸς τὸ plis Watteau, δηλ. πρὸς τοὺς συρμοὺς τοῦ XV αἰῶνος.

Τὰ πλούσια αὐτὰ φορέματα θέλουν καὶ ἀνάλογον κτένισμα:

συνειθίζονται πολὺ οἱ βελούδινοι φιόγκοι καὶ τὰ παραδείσια πτερά, τὰ ὁποῖα καμμιὰ φορὰ εἶνε τόσον μακριὰ ὥστε φθάνουν ἕως τὸ ντεκολτέ.

Βαρειὰ φορέματα διὰ τὰ δεῖπνα καὶ διὰ τὰς ἡλικιωμένας κυρίας, φορέματα ἐλαφρά, κοντά, ἀέρινα διὰ τοὺς χοροὺς καὶ τὰς νέας κυρίας καὶ κορίτσια. Τὰ φορέματα τοῦ χοροῦ εἶνε κοντά. Διὰ μὲν τὰς κυρίας ἐγγίζουν τὸ πάτωμα, διὰ δὲ τὰ κορίτσια μόλις φθάνουν ἕως τὸν ἀστράγαλον. Ὡς ὑφάσματα μεταχειρίζονται τὰ πολὺ λεπτὰ καὶ ἐλαφρά, δηλαδὴ μουσουλίνες, crêpe de Chine, ταντέλλες, τούλια κεντημένα μὲ παγιέτες, τὰ ὁποῖα ἔχουν ὅλως διόλου νέα σχήματα. Τὰ περισσότερα ἀπὸ τὰ ἐλαφρὰ αὐτὰ φορέματα ἔχουν τριγύρω κάτω ἢ μίαν λουρίδα ἀπὸ βελοῦδο ἢ ἀπὸ κασμίρι ἢ ἀπὸ μεταξωτὸ ζωγραφισμένο, καὶ τοῦτο χρησιμεύει εἰς τὸ νὰ βαραίνῃ πρὸς τὰ κάτω ἡ φοῦστα καὶ νὰ πέφτῃ καλά. Ὡς γαρνιτοῦρα μεταχειρίζονται πολλὰ ἄνθη, ἄνθη ἀσημένια, ἄνθη μεταξωτά, ἄνθη ζωγρφιστὰ καὶ κατὰ προτίμησιν τριαντάφυλλα.

Μὲ τὰ κοντὰ αὐτὰ φορέματα τὰ παπούτσια πρέπει νὰ εἶνε ἄμεμπτα. Αἱ λεπταὶ μεταξωταὶ κάλτσαι ἔχουν τὸ χρῶμα τῶν παπουτσιῶν, ἐκτὸς ἂν αὐτὰ εἶνε κεκαμωμένα ἀπὸ ὕφασμα χρυσὸ ἢ ἀσημένιο καὶ τότε ἡ κάλτσες πρέπει νὰ συμφωνοῦν μὲ τὸ χρῶμα τοῦ φορέματος.

Τὰ βραδινὰ ἐπανωφόρια τὰ ὁποῖα σκεπάζουν τὶς ὡραῖες αὐτὲς τουαλέττες, μιμοῦνται σχεδὸν ὅλα τὸ Ἰαπωνικὸν ἢ Κινέζικο σχῆμα, καὶ γίνονται ἢ ἀπὸ βελοῦδο, γαρνιρισμένα εἰς τὸν γιακὰ καὶ τὰ μανίκια μὲ μεγάλα χρυσᾶ τριαντάφυλλα καὶ ἕνα γύρο μὲ γοῦνα, ἢ μεταξωτὸ χρωματιστὸ ἢ ἄσπρο, ἢ ἀπὸ crêpe de Chine κεντημένο μὲ χρυσὸ καὶ γαρνιρισμένα πάντοτε μὲ γοῦνα. Ἀλλ' αὐτὰ εἶνε ἐπανωφόρια μεγάλης τουαλέττας. Ἐπανωφόρια πρακτικὰ εἶνε ἀπὸ τσόχα πολὺ ἀνοικτοῦ χρώματος, πλατειὰ μὲ μανίκια ἀνοικτά. Τὸ εἶδος αὐτὸ δὲν ἔχει ἀνάγκην καὶ ἀπὸ πολλὲς γαρνιτοῦρες. Αἱ γοῦναι διὰ τὸ βράδυ πρέπει νὰ εἶνε πάντοτε ἀνοικτοῦ χρώματος καὶ νὰ γαρνίρωνται μὲ πολύτιμες ταντέλλες.

ΜΗΤΕΡΕΣ! ΕΣΤΕ ΣΚΕΠΤΙΚΑΙ

Μὴν κάμνετε χρῆσιν διὰ τὴν **κόμην σας** καὶ τὴν τῶν τέκνων σας ἢ μόνον τοῦ γνησίου **ΠΕΤΡΕΛΑΙΟΥ ΑΝΝΗ** ἀντισηπτικοῦ καὶ ἀναγεννητικοῦ.

Πωλεῖται εἰς ἅπαντα τὰ Φαρμακεῖα, μυροπωλεῖα κ.τ.λ. Ἀποθήκη **F. Vibert**, Lyon [Γαλλίαι].

Κυρία μεσῆλιξ, πολὺ ἀνεπτυγμένη καὶ ἔχουσα καλὰς συστάσεις ζητεῖ οἰκογένειαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἀναλαμβάνει τὴν ἐκπαίδευσιν καὶ φροντίδα μικρῶν παιδιῶν. Ἐπίσης δύναται νὰ δεχθῇ θέσιν ἀναγνωστρίας πλησίον κυρίας ἢ καὶ συνοδοῦ νεανίδων εἰς τὸν περίπατον. Πληροφορίαι εἰς τὴν Ἐπαγγελματικὴν Σχολήν, ὁδὸς Ἀκαδημίας 37.

ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΚΕΡΔΙΖΕΤΕ 60 %

Ἀγοράζετε τὴν πεφημισμένην καὶ εἰς ὅλας τὰς Ἐκθέσεις βραβευμένην καὶ ἐπιστημονικῶς παρασκευαζομένην

ΚΟΛΩΝΙΑΝ ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ

Ἀνωτέραν πάσης ἄλλης

Ἐξαιρετικὴ ποιότης ἡ ὀκᾶ Δραχμὰς **4**

Πρώτη » » » » **3**

Εὑρίσκεται καὶ πωλεῖται εἰς φιάλας καὶ εἰς χύμα εἰς τὰς ἀκολούθους πόλεις: Ἐν **Πειραιεῖ** παρὰ τῷ κατασκευαστῇ κ. Ματ. Φ. Γεωργαντᾶ Φίλωνος 57.

Ἐν **Ἀθήναις** παρὰ τῷ Κουρείῳ κ. Ν. Α. Καργαδούρη Ὀφθαλμιατρείου 9.

Ἐν **Πάτραις** εἰς τὸ Κουρεῖον καὶ Μυροπολεῖον κ. Κ. Χ. Καραθανασοπούλου ὁδὸς Ἁγίου Ἀνδρέου ἀρ. 54.

Ἐν **Σύρῳ** εἰς τὸ Κουρεῖον καὶ Μυροπωλεῖον Δ. Α. Φωτιάδη.

Ἐν **Ναυπλίῳ** παρὰ τῷ ὀδοντοϊατρῷ κ. Κ. Γεωργαντᾶ. Εἰς τὰ ἀνωτέρω καταστήματα εὑρίσκονται ἐκτὸς τῆς Κολωνίας, Βιολέτα καὶ ὕδωρ Κινίνης εἰς χύμα ἀρίστων ποιοτήτων καὶ εἰς φιάλας καὶ πᾶν ὅ,τι ἀνάγεται εἰς τὴν ἀρωματικήν.

Εἰς τὰς ἐπαρχίας προστίθεται ἐπὶ τῶν τιμῶν 10 %.

ΤΑ ΠΟΛΥΤΙΜΑ ΕΙΔΗ ΣΑΣ

Μετὰ πολύμηνον ταξείδιον εἰς ὅλας τὰς μεγάλας εὐρωπαϊκὰς πρωτευούσας, οἱ κ.κ. Μάρκου καὶ Τσαμπούλας ἐπρομηθεύθησαν διὰ τὸ ἐδῶ κατάστημά των ὅ,τι ὡραῖον πολύτιμον καὶ τοῦ τελευταίου συρμοῦ εἶδαν εἰς τὰς προθήκας, τὰς ὁποίας ὅλαι αἱ ταξειδεύουσαι τόσον θαυμάζομεν.

Τὰ ἀσημικὰ των αἴφνης ἀποτελοῦν συλλογήν, τὴν ὁποίαν φυσικὰ σπανίως ἠμποροῦν νὰ ἀπαντήσῃ τις εἰς ἕνα εὐρωπαϊκὸν κατάστημα. Δίσκοι. ποτήρια, σερβίτσια τραπεζιοῦ, βάζα, βάσεις διάφοροι σταχυολογημένα ἀπὸ ὅ,τι ἔχουν ἐκλεκτότερον ὅλα τὰ Εὐρωπαϊκὰ κέντρα ἀποτελοῦν ἕνα σύνολον θαυμασίως ὡραῖον. Ἐπίσης τὸ τμῆμα τῶν ὡρολογίων των, ὡς καὶ τὸ τμῆμα τῶν χρυσῶν καὶ πολυτίμων κοσμημάτων, εἰς τὰ ὁποῖα συνδυάζεται ὁ πλοῦτος τῆς Ἀνατολῆς, μὲ τὰ λεπτεπίλεπτα καὶ καλαισθητικὰ σχέδια τῆς Δύσεως.

Τὸ περίεργον εἶναι ὅτι αἱ τιμαί των ἐδῶ, εἶναι πολὺ εὐθηνότεραι ἀπὸ ἐκεῖ, ἀρκεῖ δὲ μία ἐπίσκεψις εἰς τὴν ἔκθεσιν τῶν πολυτίμων αὐτῶν πραγμάτων διὰ νὰ συγκρίνῃ τις καὶ τὰς τιμάς καὶ τὸ κάλλος τῶν ἐκτιθεμένων. Ἡ ἔκθεσις αὐτὴ — διότι εἶναι σωστὴ ἔκθεσις | εἶναι προσιτὴ εἰς πάντας καθ' ἑκάστην εἰς τὰ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ ἀρ. 56 καταστήματά των.

ΤΑ ΚΡΙΣΤΟΦΛ ΣΑΣ

Τελευταίως μὲ τὴν μόδαν τῶν λευκῶν μετάλλων τὰ σερβίτσια κριστόφλ εἶχαν ὀλίγον λησμονηθῆ. Ὅτι εἶναι τὰ πολυτιμότερα καὶ τὰ αἰώνια, τὰ κληροδοτούμενα ἀπὸ τὴν γιαγιὰν εἰς τὴν ἐγγονὴν εἶναι ἀναμφισβήτητον. Τώρα δὲ μὲ τὴν πτῶσιν τοῦ συναλλάγματος εἶναι προσιτὰ εἰς κάθε βαλάντιον. Μίαν ὡραίαν καὶ πλουσίαν συλλογὴν τοιούτων σερβίτσιων τραπεζιοῦ εἴδαμεν εἰς τὸ Χρυσοχοεῖον Π. Τζίνη, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ ἀρ. 78. Τὰ συνιστῶμεν θερμῶς εἰς τὰς μητέρας διὰ τὰ νυμφικὰ κάνιστρα τῶν κοριπσιῶν των καὶ ὡς δῶρα ἀκόμη πρὸς συγγενεῖς καὶ φίλας μελλονύμφους.

Ἄλλως τε εἰς τὸ κατάστημα Τζίνη ἠμποροῦν οἱ ἑτοιμαζόμενοι διὰ νοικοκυρειὸ νὰ προμηθευθοῦν καὶ χρυσᾶ καὶ ἀδαμάντινα κοσμήματα καὶ σερβίτσια γλυκοῦ καὶ τσαϊοῦ καὶ bibelois σαλονιῶν καὶ γραφείων καὶ ὡρολόγια καὶ βάζα. Ὅλα εἶναι ὡραῖα καὶ κομψὰ καὶ κατ' ἐξοχὴν εὐθηνά, εὐθηνότατα.

ΤΥΠΟΙΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑ ΛΕΩΝΗ